

[L. Rasmussen.]

blev da gennem Udenrigsministeren sendt en Indberetning om, af hvilken Art disse Militærlove var. Det hedder deri:

„Ved disse Love har man været bestræbt paa at bringe Rustningerne til det Mindstemaal, som efter den danske Regerings Opfattelse maatte anses for absolut nødvendigt under Hensyn til de Krav, som Landets internationale Sikkerhed og internationale Forpligtelser stiller, saavel under Hensyn til Landets geografiske Beliggenhed og særlige Forhold.

Det absolut nødvendige! Vi er i Dag 60 pCt. under det „absolut nødvendige“. Og nu vil jeg gerne tillade mig at spørge den højtærede Udenrigsminister — han er jo ikke til Stede, men jeg haaber, han kommer til Stede under Generaldebatten ved Behandlingen af Tillægsbevillingslovsforslaget —, om han anser det for forsvarligt overfor Udlandet at give en saa bundfalsk Fremstilling om Forholdene i Danmark, som sket er. Jeg gaar ud fra, at jeg ved den Lejlighed kan faa Svar fra den højtærede Minister, om han mener, det kan gaa an overfor Folkeforbundet at fingere at have et Forsvar, man ikke har, og i Dag have en Forsvarsordning, der koster Bunker af Millioner Kroner, men som er fuldstændig ubrugelig.

Jeg har dermed motiveret — jeg tror ogsaa at kunne gøre det paa de Radikales Vegne —, hvorfor vi har stillet disse Ændringsforslag og undladt at tiltræde andre. Jeg tror, det vilde være klogt af Venstre, at det i det mindste, indtil de saa, hvorledes den nye Ordning bliver, søgte at nedbringe de 5 Millioner med det Beløb, vi her foreslaar. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at bedre Agitation for Afrustning end det Finanslovsforslag, der nu spadserer over i Landstinget, har ikke været præsteret. Jeg maa med Skam bekende, at vi har ikke været i Stand til at levere en saadan Agitation for Afrustning som den, den højtærede Minister, Venstre og Højre her har præsteret.

Pürschel: Jeg vil gerne knytte nogle Bemærkninger til det Budget, vi for Øjeblikket har til Behandling her. Det er ikke min Hensigt at gaa ind i nogen stor Militærdebat, den vil vi faa Lejlighed til at føre næste Aar om det Lovforslag, som er forelagt af Ministeren. Men jeg vil gerne klare mit Partis Stilling til de Spørgsmaal, som er berørt af den ærede sidste Taler (L. Rasmussen), berørt paa en Maade, som viser, at det er nødvendigt for os at klare vort Standpunkt, ikke overfor det ærede Medlem Hr.

L. Rasmussen, som jo kender det, og som ved, at han tillagde os en Stilling her, som han ved ikke er vor, paa lagde os et Ansvar, som han ved ikke er vort. Det er sjældent, at en gammel Parlamentariker taler paa den Maade, det ærede Medlem talte nu, og jeg vil ikke haabe, at dette maa danne Skole, thi det er saa vist ikke velegnet til at højne dette Tings Anseelse, at et af dets gamle Medlemmer finder det rigtigt at polemisere paa den Maade, det her er sket.

Det er en kendt Sag for alle, at de Bevillinger, som er stillet til Raadighed paa de militære Budgetter paa Finansloven, ikke svarer til dem, som det vilde være nødvendigt at opføre, hvis Ordningen af 1922 skulde gennemføres paa en forsvarlig Maade. Vi har derfor, da det blev klart, at Lovforslaget om Rigets Forsvar ikke kunde ventes gennemført i denne Samling, henvendt os til Regeringen med en Henstilling om, at man søgte at bringe de militære Budgetter i bedre Overensstemmelse med de i 1922 vedtagne Love. Man maatte billigvis erkende, at dette ikke kunde gøres med eet Slag, men man maatte ogsaa, forekommer det os, erkende, at der kunde være gjort noget mere, end der er ved de Ændringsforslag, som Ministeren har stillet. Vi var af den Opfattelse, at dette absolut burde være gjort, og vi havde under Overvejelse at stille Ændringsforslag, men vi har frafaldet dette, fordi vi var paa det rene med, at saadanne Ændringsforslag om Forhøjelser af militære Bevillinger vilde blive nedstemt her i Tinget med bl. a. Socialdemokraternes og de Radikales Stemmer. Dette var vi fuldkommen klare over, derfor har vi afstaaet fra at stille Ændringsforslagene. Men jeg skal paa mit Partis Vegne sige, at vi i høj Grad beklager, at Ministeriet ikke har været til at formaa til at stille Ændringsforslag, som i noget højere Grad, end Tilfældet nu er, kunde have bragt Bevillingerne i Overensstemmelse med Ordningen af 1922. Det er jo for Hærens Vedkommende saaledes, at man i nogen Grad tærer paa Beholdningerne, at disse, saa vidt jeg har forstaaet Stillingen, f. Eks. for Ammunitionsbeholdningernes Vedkommende stadig gaar nedad. Vi har ikke særlig rigelige Beholdninger her i Landet, og skulde vi blive stillet i den Situation, at vi fik Brug for disse Beholdninger, vilde der falde et tungt Ansvar paa den Regering, der havde forsømt i Tide at faa disse Beholdninger op paa en Størrelse, der svarer til Hærens Størrelse. Dette Ansvar vilde falde baade paa Venstres Regering og paa Socialdemokratiets Regering, thi det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har jo mange Gange ude paa Møder,